

Veleposlanica gospa Veronika Stabej, veleposlanica RS v Franciji
Mateja Bizjak Petit, direktorica Hiše slovenske poezije / Kulturnega centra Tinquex

vljudno vabita na srečanje
s štirimi slovenskimi pesniki :
Milanom Jesihom, Tonetom Škrjancem, Anjo Golob in Juretom Jakobom

v četrtek, 12. junija ob 18. uri

v rezidenci veleposlanice
67 avenue Kléber, 75116 Pariz
Metro postaja: Boissière

Dogodek je del programa Marché de la Poésie 2014,
povezovali pa ga bosta Mateja Bizjak Petit in Ana Geršak

Dogodek bo potekal v sodelovanju z veleposlanikom Iztokom Jarcem, stalnim predstavnikom RS pri OECD.

Vabimo vas, da skupaj nazdravimo tudi letošnjemu Dnevu državnosti.

Vljudno prosimo za potrditev prisotnosti na vpa@gov.si ali na 01 44 96 50 60 pred 11. junijem 2014.

Milan Jesih (1950) velja za enega prelomnih pesnikov povojne generacije. Njegova poezija je prevetrila slovenski literarni prostor in ga začinila s spontanostjo, prenovljenim ritmom, predvsem pa s humorjem. Jesih se rad poigrava z besedami, z njihovo večpomenskostjo in zvočno podobo (fraza: »ves bolan, bled in bohinj« je tako rekoč ponarodela). Koncept »pesniške svobode« razume povsem dobesedno in samosvoje. Jesihova poetika je vezana na eksperimentalno gledališče in neo-avantgardni tok iz 70. let prejšnjega stoletja ter avtorsko erudicijo: avantgardni ludizem povezuje s tradicionalnimi pesniškimi formami, kakršna je na primer sonet, izrazni register pa variira od slenga, žargona in narečnih izrazov do rabe arhaizmov in neologizmov.

Poezija **Toneta Škrjanca** (1953) je vabilo na intimno potovanje po pesnikovih impresionističnih pokrajinah, ki včasih neposredno, včasih pa zgolj z namigi pripovedujejo na videz vsakdanje, a še kako pomenljive zgodbe. Škrjanec svet občuduje od znotraj in postane njegov integralni del tako, da se vanj vključi, a ga ne komentira. O njem zgolj pripoveduje, ubeseduje neubesedljivo in niza vtise. Podobe povezuje asociativno, v tehniki, ki jo sam imenuje »limanje« in spominja na likovni kolaž. »Samo dejstva nizam, tipam predmetni svet, / poslušam zvoke polnega prostora,« pravi pesnik. Škrjančeva »poezija izkustva« je napisana v preprostem, zgoščenem pogovornem jeziku.

Anja Golob (1976) je pred poezijo pisala literarne in gledališče kritike. Od tod njena predanost natančnemu zasledovanju predmetnosti, prečiščenost in uravnoteženost. Njena poezija je na prvi pogled sorodna prozi; pesmi se berejo skoraj kot pripovedi, a brez vrhunca ali preobrata, le kot fragmenti neke večje, odprte zgodbene strukture z molkom, ki spregovori namesto zaključka. Za pesnico je akt pisanja poezije izziv: kako v besede ujeti večno izmuzljivo, kako prenesti podobe iz vizualnega v narativno polje. Prazna mesta, ki nastanejo pri prenosu, poeziji dodajo interpretativno širino in ohranjajo krhko ravnotežje med izgovorjenim in zamolčanim. Povezuje jih pesničina ostra, brezkompromisna ironija.

Če bi rekli, da poezija **Jureta Jakoba** (1977) ubeseduje samost, bi s tem povedali vse in hkrati nič. Jakobova poezija je poezija iskanja, išče se v naravi in urbanih mestih, ker je del obeh, čeprav se v nobenem ne najde. V vmesnem prostoru med obema vzpostavlja zatočišča, »zapuščene kraje« (naslov pesnikove predzadnje zbirke), prostore umika in pomiritve, ki le dodatno podčrtajo razkol obeh svetov. Navidezna preprostost Jakobove poezije drobi svet na znane podobe in razgalja njihovo dozdevno samoumevnost, nato pa iz njih kot demiurg ustvarja nove prostore, ki so hkrati znani, a pretresljivo drugačeni in neoprijemljivi. Išče, da bi poimenoval: »Vso pot, ki sva jo hodila v obliki kroga, / imenujem stvari /.../, da bom doma lahko pogledal v knjigo / in tudi to pokril z besedo.« In ko ni besede, si jo je treba izmisliti.

besedila: A. Geršak